

ความหมายและความเป็นมาของอาเซียน

"ประชาคมอาเซียน" เป็นเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศ สมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถ การแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่าง ประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบต่อภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเป็นประชาคมอาเซียน คือการทำให้ ประเทศ **สมาชิกอาเซียน** เป็น "ครอบครัวเดียวกัน" ที่มีความแข็งแกร่งและมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพ ความอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น แรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนตกลง กันที่จัดตั้งประชาคม อาเซียน อันถือเป็นการปรับปรุงตัวครั้งใหญ่และวางรากฐานของการพัฒนาของอาเซียน คือ สภาพแวดล้อม ระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ที่ทำให้อาเซียนต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ เช่น โรคระบาด อาชญากรรมข้ามชาติ ภัยพิบัติธรรมชาติ และปัญหาสิ่งแวดล้อม ภาวะโลกร้อน และความเสี่ยงที่อาเซียนอาจจะไม่สามารถแข่งขัน ทางเศรษฐกิจได้กับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะจีนและอินเดีย ซึ่งมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด

ในสภาวะแห่งยุคทุนนิยม ที่เศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ ก้าวรุกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประกอบ กับประเทศต่าง ๆ นั้นอยู่รวมกันเป็นสังคมโลก ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ จึงต้องมีการรวมตัวกันของประเทศในแต่ละภูมิภาค เพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรอง และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ร่วมและ พัฒนาประเทศในภูมิภาคไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเหตุนี้ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือ อาเซียน จึงได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็น ชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ปัจจุบันอาเซียนมีประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations หรือ ASEAN) ก่อตั้งขึ้น โดยปฏิญญากรุงเทพ(The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 โดยมีสมาชิกผู้ก่อตั้ง 5 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ได้ลงนามใน

"ปฏิญญา กรุงเทพฯ" (Bangkok Declaration) เพื่อจัดตั้งสมาคมความร่วมมือกันในการเพิ่มอัตราการเจริญเติบโต ทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม การพัฒนาวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิก และการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคง ในพื้นที่และเป็นการเปิด โอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติ ของระดับภูมิภาคของประเทศต่างๆ ในเอเชีย ในเวลาต่อมาได้มี บรูไนดารุ สซาราม (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ 8 มกราคม 2527) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ 28 กรกฎาคม 2538) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ 23 กรกฎาคม 2540) สหภาพพม่า (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ 23 กรกฎาคม 2540) ราชอาณาจักรกัมพูชา (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ 30 เมษายน 2542) ตามลำดับทำให้อาเซียนมีสมาชิกรวม 10 ประเทศ

วัตถุประสงค์หลัก

ปฏิญญากรุงเทพฯ ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

1. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์ และการบริหาร

2. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
3. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
6. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม
7. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอก องค์การ ความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่นๆ และองค์การระหว่างประเทศ

ตลอด ระยะเวลา กว่า 40ปีที่มีการก่อตั้งอาเซียน ถือว่าได้ประสบความสำเร็จจนเป็นที่ยอมรับจากหลายฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจและการพัฒนา ด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเทศไทยได้รับ ประโยชน์อย่างมากจากความร่วมมือต่างๆของอาเซียน ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์จากการที่ภูมิภาค เป็นเสถียรภาพและสันติภาพ อันเป็นผลจากรอบความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ ความร่วมมือด้านสังคมและ วัฒนธรรม ซึ่งถ้าหากไม่มีความร่วมมือเหล่านี้แล้ว คงเป็นการยากที่จะพัฒนาประเทศได้โดยลำพัง

ลักษณะนาฏศิลป์ในอาเซียน

ภูมิภาคในอาเซียน มีวัฒนธรรมการแสดงที่มีความคล้ายคลึงกันบ้าง แตกต่างกันบ้าง ซึ่งในแต่ละประเทศจะมีลักษณะการแสดงเฉพาะของตนเอง ซึ่งเกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษและประชาชนของประเทศในปัจจุบัน

ซึ่งลักษณะของนาฏศิลป์ในภูมิภาคอาเซียน ก็จะมีลักษณะของการแสดงไปในรูปแบบ ระบำ รำ ฟ้อน เหมือนกันทั้งภูมิภาค ซึ่งจะตัวอย่างลักษณะการแสดงของนาฏศิลป์อาเซียนในแต่ละประเทศให้นักเรียนได้ศึกษาดังต่อไปนี้

1. นาฏศิลป์ไทย

เป็นศิลปะการแสดงประกอบดนตรีของไทย เช่น ฟ้อน รำ ระบำ โขน แต่ละท้องถิ่นจะมีชื่อเรียกและมีลีลาทำการแสดงที่แตกต่างกันไป สาเหตุหลักมาจากภูมิประเทศ ภูมิอากาศของแต่ละท้องถิ่น ความเชื่อ ศาสนา ภาษา นิสัยใจคอของผู้คน ชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละภาค

นาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะการละครฟ้อนรำและดนตรีอันมีคุณสมบัติตามคัมภีร์นาฏยะ หรือนาฏยะกำหนดว่า ต้องประกอบไปด้วยศิลปะ 3 ประการ คือ การฟ้อนรำ การดนตรี และการขับร้อง รวมเข้าด้วยกัน ซึ่งทั้ง 3 สิ่งนี้ เป็นอุปนิสัยของคนมาแต่ดึกดำบรรพ์ นาฏศิลป์ไทยมีที่มาและเกิดจากสาเหตุแนวคิดต่าง ๆ เช่น เกิดจากความรู้สึกระทอกระเทือนทางอารมณ์ไม่ว่าจะอารมณ์แห่งสุข หรือความทุกข์และสะท้อนออกมาเป็นท่าทางแบบธรรมชาติและประดิษฐ์ขึ้นมาเป็นท่าทางลีลาการฟ้อนรำ

นาฏศิลป์ไทย แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ระบำ รำ ฟ้อน โขน-ละคร

ระบำ

ที่มา : <http://nicha-borankadee.blogspot.com/p/blog-page.html>

รำ

ที่มา : <http://รำไทย.blogspot.com/2010/01/blog-post.html>

ฟ้อน

ที่มา : <http://www.pixpros.net/forums/showthread.php?t=20429&page=5>

ลูกโยน

โยน-ละคร

ที่มา : <http://drama.kapook.com/view18987.html>

2. นาฏศิลป์ลาว

เป็นนาฏศิลป์ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวซึ่งพบในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยด้วย และการแสดงพื้นบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ มีทั้งนาฏศิลป์ในราชสำนัก และนาฏศิลป์พื้นบ้าน เช่น หมอลำ **หนังสือ** **หนังสือ** [1] **หลวงพระบาง** และเวียงจันทน์เป็นแหล่งของนาฏศิลป์คลาสสิกในราชสำนัก และนาฏศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเขมรซึ่งเป็นนาฏศิลป์ที่พัฒนาขึ้นในราชสำนักล้านช้างซึ่งคล้ายกับที่พบในราชสำนักสยามและกัมพูชา ส่วนใหญ่แสดงเรื่องพระลักพระลาม (รามเกียรติ์หรือรามายณะฉบับลาว) หรือจากนิทานชาดก รวมทั้งวรรณคดีท้องถิ่นเช่นสินไซ (สังข์ศิลป์ชัย) การแสดงแบบนี้มีสองประเภทคือ โยนและละคร โยนเป็นการแสดงเรื่องพระลักพระลาม ใช้ตัวแสดงชายหญิง ละครเป็นการแสดงที่ส่วนใหญ่ใช้ผู้หญิง ส่วนหนังสือเป็นการแสดงที่คล้ายวายังของชาวมลายู และเล่นเรื่องราวที่หลากหลายกว่าโยนและละคร

นาฏศิลป์ลาวมีประเภทของการแสดงดังนี้

1. นาฏศิลป์คลาสสิก ได้แก่ เรื่องรามเกียรติ์ลาว (พระลามาพระลัก) เป็นต้น
2. ลำลาว ลำลาวหรือหมอลำเป็นการแสดงดนตรีพื้นบ้านของลาว โดยนักร้องเป็นผู้เล่าเรื่อง ใช้แคนเป็นเครื่องดนตรีหลัก
3. ฟ็อนรำพื้นเมือง ฟ็อนรำพื้นเมืองเป็น **การฟ็อนรำ** ที่มีความหลากหลาย โดยที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ **ลำตั้งหวาย** และลำสาละวันทางภาคใต้ของลาว ฟ็อนรำพื้นเมืองที่เป็นที่นิยมคือรำวง ซึ่งเป็นการแสดงประจำชาติของลาวที่มีลักษณะร่วมกับรำวงในไทยและกัมพูชา นิยมเล่นในงานฉลองรื่นเริงต่างๆ

ลำเรื่อง เป็นหมอลำประเภทหนึ่ง โดยหมอลำผู้ขับร้องจะแต่งตัวและแสดงท่าทางประกอบได้หลากหลาย เรื่องราวที่แสดงมีหลากหลาย เช่นนิทานชาดก ไปจนถึงโครงการพัฒนาและปัญหาในชุมชน ดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบมีหลากหลายทั้งดนตรีคลาสสิกและดนตรีสมัยใหม่ ขึ้นกับลักษณะของเรื่องที่จะเล่า

ที่มา : <http://www.youtube.com/watch?v=Ffv-Zmwwvho>

3. นาฏศิลป์กัมพูชา

Dance in Cambodia แบ่งได้เป็นสามประเภทคือนาฏศิลป์คลาสสิกของราชสำนัก ระบุว่าพื้นบ้าน และระบำในงานสังคมต่างๆ แบ่งได้เป็น

1.1 นาฏศิลป์คลาสสิก เป็นการแสดงที่เกิดขึ้นในราชสำนัก ใช้วงพิณพาทย์บรรเลงประกอบ ภายหลังได้แพร่หลายและกลายเป็นเอกลักษณ์ของกัมพูชา ตัวอย่างเช่นระบำเทพอัปสร **ระบำอัปสราบายน**   [2]

1.2 ระบำพื้นบ้าน เป็นนาฏศิลป์ที่ใช้แสดงในกลุ่มประชาชนทั่วไป และชนเผ่าต่างๆของกัมพูชา เช่น ชาวจาม เขมรบน และการแสดงของชาวนาและกรรมกร ส่วนใหญ่ใช้ **วงมโหรี** [3] บรรเลงประกอบ บางส่วนเกี่ยวข้องกับความรักและนิทานพื้นบ้าน เช่น

- ระบำเกนียกไพลิน เป็นการแสดงของชาวกูลาในเมืองไพลิน
- เสนียกโตเซีย เป็นระบำที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ชนิดต่างๆ มีต้นกำเนิดมาจากชาวเปียร์ในจังหวัดโพธิสัตว์
- ระบำก็อมบาเรียก คล้ายกับรำลาวกระทบไม้ของไทย เป็นการแสดงระบำที่มีไม้ไผ่กระทบกันเป็นจังหวะ บ้างว่ามาจากการแสดงของชาวกูย บ้างว่าได้รับอิทธิพลจากประเทศฟิลิปปินส์
- ระบำโทรต เป็นระบำที่กล่าวถึงพรานกับกวาง
- ซัมม เป็นการแสดงแบบเขมรแท้ มีการแสดงตลกและใช้เด็กหญิงที่สวยงาม นิยมแสดงในวันหยุด

4. นาฏศิลป์พม่า

ที่มา : <http://2g.pantip.com/cafe/blueplanet/topic/E9989076/E9989076.html>

ประวัตินาฏศิลป์พม่าที่มีหลักฐานแน่นอน ภายหลังจาก พ.ศ. 2310 คือ หลังจากกรุงศรีอยุธยาแตกครั้งที่ 2 พม่าได้รับอิทธิพลนาฏศิลป์ไปจากไทย ก่อนหน้านี้นาฏศิลป์ของพม่าเป็นของพื้นเมืองมากกว่าที่จะได้รับอิทธิพลมาจากภายนอก ประเทศ เหมือนกับประเทศอื่นๆ นาฏศิลป์พม่าเริ่มต้นจากพิธีทางศาสนา ต่อมาเมื่อพม่ามีการติดต่อกับอินเดียและจีน ทำร้ายราชของ 2 ชาติดังกล่าว ก็จะมีอิทธิพลแทรกซึมในนาฏศิลป์พื้นเมืองของพม่า แต่ทำร้ายราชของเดิมมีความเป็นเอกลักษณ์ของพม่าจริงๆ

นาฏศิลป์การละครในประเทศพม่า มีลักษณะพิเศษ คือ ในแต่ละยุคสมัยลักษณะนาฏศิลป์และการละคร จะแตกต่างกันออกไปตามอิทธิพลภายนอกที่ได้รับ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ยุค คือ

1. ยุคก่อนรับนับถือพระพุทธศาสนา

เป็นยุคของการนับถือผี การฟ้อนรำเป็นไปใน **การทรงเจ้าเข้าผี** บูชาผีและบรรพบุรุษที่ตายไปแล้ว ต่อมาก็มีการฟ้อนรำในงานพิธีต่างๆ เช่น **โกนจุก** [4]

2. ยุคนับถือศาสนาพุทธ

พม่ารับนับถือศาสนาพุทธหลังปี พ.ศ. 1559 ในสมัยนี้การฟ้อนรำเพื่อบูชาผีก็ยังมีอยู่ และการฟ้อนรำกลายเป็นส่วนหนึ่งของ การบูชาในพุทธศาสนาด้วย

หลังปี พ.ศ. 1800 เกิดมีการละครแบบหนึ่ง เรียกว่า "นิพัทจีน" เป็นละครเร่ แสดงเรื่อง พุทธประวัติเพื่อเผยแพร่ความรู้ในพุทธศาสนา เพื่อให้ชาวบ้านเข้าใจเรื่องราวได้ง่าย ต่อมาเพื่อความสนุกสนานจึงได้เพิ่มบทตลกให้มากขึ้น บทตลกนี้ไม่มีเขียนไว้ ผู้แสดงต้องหามุขแทรกเอาเอง ตัวตลกนั้นมีทั้งหญิงและชาย มักจะเป็นสาวใช้ คนใช้ คนสนิทของตัวเอก ต่อมาบทของเทวดาตัดก็กลายเป็นบทตลกไปด้วย

ละครนิพัทจีน มักจะแสดงเรื่องพุทธประวัติ ตอนตรัสรู้ เพราะไม่นิยมแสดงบทบาทของพระพุทธรเจ้า หรือพระสาวกองค์สำคัญ

ต่อมาพม่าได้รับอิทธิพลของอินเดียโดยผ่านทางเขมร ละครนิพัทจีนจึงแสดงเรื่องอื่นๆ เช่น รามายณะ เทพนิยายต่างๆ และเหตุการณ์ในราชสำนัก

3. ยุคอิทธิพลละครไทย

หลังการเสียดังศรีอยุธยาแก่พม่าในปี พ.ศ. 2310 ชาวไทยก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นจำนวนมาก พวกละครและดนตรี ถูกนำไปไว้ในราชสำนัก เกิดความนิยมละครแบบไทยขึ้น จึงถือเป็นเครื่องประดับราชสำนัก นิยมให้เด็กพม่าหัดละครไทย ละครแบบพม่าในยุคนี้เรียกว่า "โยชยาสัตตยี่" หรือละครแบบโยชยา ท่ารำ ดนตรี และเรื่องที่แสดงรวมทั้งภาษาที่ใช้ก็เป็นของไทย มีการแสดงอยู่ 2 เรื่อง คือ รามเกียรติ์ เล่นแบบ โจน และอิเหนา เล่นแบบละครใน

ในปี พ.ศ. 2328 เมียวดี ข้าราชการพม่า ได้คิดละครแบบใหม่ขึ้น ชื่อเรื่อง "อินอง" ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับอิเหนามาก มีสิ่งแปลกออกไปคือตัวละคร ตัวละครของเรื่องนี้ มีลักษณะเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญที่มีกิเลส มีความดีความชั่ว ละครเรื่องนี้เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดละครในแนวนี้อีกหลายเรื่อง

ต่อมา ละครในราชสำนักเสื่อมความนิยมลง เมื่อกลายเป็นของชาวบ้านก็ค่อยๆ เสื่อมลง แต่ละครแบบนี้พื้พันกลับเฟื่องฟูขึ้น แต่ก็ลดมาตรฐานลงจนกลายเป็น **จำอวด** [5]

เมื่อประเทศพม่าตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษแล้ว ในปี พ.ศ. 2428 ละครหลวงและละครพื้นเมืองชบเซา ต่อมามีการละครที่นำแบบอย่างมาจากอังกฤษเข้าแทนที่ ถึงสมัย ปัจจุบันนี้ละครของเก่าคู่บ้านคู่เมืองของพม่าจึงหาชมได้ยาก

5. นาฏศิลป์มาเลเซีย

เป็นนาฏศิลป์ที่มีลักษณะคล้ายกับนาฏศิลป์ชาว ชันตน และบาห์ลีมาก นาฏศิลป์ชันตนและบาห์ลีก็ ได้รับอิทธิพลมาจากมาเลเซีย ซึ่งได้รับอิทธิพลตกทอดมาจากพวกพราหมณ์ของอินเดียอีกทีหนึ่ง ต่อมาภายหลัง นาฏศิลป์บาห์ลี จะเป็นระบบอิสลามมากกว่าอินเดีย เดิมมาเลเซียได้รับหนังตะลุงมาจากชวา และได้รับอิทธิพล บางส่วนมาจากอุปรากรจีน มีละครบังสวนเท่านั้นที่เป็นของมาเลเซียเอง ในราวพุทธศตวรรษที่ 19 ถึง 20 ชาวมีอิทธิพลและครอบครองมาเลเซียตอนใต้เป็นเมืองขึ้นของฮอลันดา ฆาปาหิตแห่งชวา ที่มะละกานั้นเป็นตลาดขายเครื่องเทศที่ใหญ่ที่สุดของชวา ชาวมาเลเซียใช้ภาษาพูดถึง 3 ภาษา คือมาลายู ชวา และภาษาจีน ซึ่งมีทั้งแต่ใจฮกเกี้ยน และกวางตุ้ง ชาวมาเลเซียรับหนังตะลุงจากชวา แต่ก็ได้ดัดแปลงจนเป็นของมาเลเซียไป รวมทั้งภาษาพูดมาเลเซียอีก นาฏศิลป์ที่ควรรู้จักคือ

1. ละครบังสวนของมาเลเซีย เป็นละครที่สันนิษฐานได้ว่าจะเกิดขึ้นในศตวรรษปัจจุบันนี้ เรื่องที่แสดง มักนิยมนำมาจากประวัติศาสตร์มาเลเซีย ละครบังสวนยังมีหลายคณะ ปัจจุบันนี้เหลืออยู่ 2 คณะ ละครบังสวนเป็นละครพูดที่มีการร้องเพลงร่ายรำสลับกันไป ผู้แสดงมีทั้งชายและหญิง เนื้อเรื่องตัดตอน มาจากประวัติศาสตร์ของอาหรับและมาเลเซีย ปัจจุบันมักใช้เรื่องในชีวิตประจำวันของสังคม แสดง เวลาตัวละคร ร้องเพลงมีดนตรีคลอ สมัยก่อนใช้เครื่องดนตรีพื้นเมือง สมัยนี้ใช้เปียโน กลอง กีตาร์ ไวโอลิน แซกโซโฟนเป็น ดัน ไม่มีลูกคู่ออกมาร้องเพลง การร่ายรำมีมาผสมบ้าง แต่ไม่มีความสำคัญมากนัก ตัวละครแต่งตัวตามสมัยและ ฐานะของตัวละครในเรื่องนั้นๆ ถ้าเป็นประวัติศาสตร์ก็จะแต่งตัวมากแบบพระมหากษัตริย์ และจะแต่งหน้าแต่พองามจากธรรมชาติ แสดงบนเวที เวทีทำเป็นยกพื้น ซึ่งสร้างชั่วคราว มีการชักฉากและมีหลัง แสดงเวลา กลางคืนและใช้เวลาแสดงเรื่องละ 3-5 ชั่วโมง

2. **เมโนราทหรือมโนห์รา** คือ นาฏศิลป์ที่จัดว่าเป็นละครรำ ผู้แสดงจะต้องร่ายรำออกท่าทางตรงตาม บทบาท ลีลาการรำอ่อนช้อยสวยงาม ละครรำแบบนี้จะพบที่รัฐกลันตัน โดยเฉพาะเท่านั้นที่อื่นหาดูได้ยาก ตาม ประวัติศาสตร์กล่าวกันว่า ละครรำแบบนี้ มีมาตั้งแต่สมัยอาณาจักรลิเกออร์ (Ligor) ประมาณ 2,000 ปีมาแล้ว การ เจรจา การร้องบทในเวลาแสดงใช้ภาษามาเลย์ ตัวละครเมโนรานี้ใช้ผู้ชายแสดงทั้งหมด การแต่งกายของตัวละคร จะมีลักษณะแปลก คือมีการใส่หน้ากากรูปทรงแปลกๆ หน้ากากนั้นทาสีสันจุดฉาดบาดตาเป็นรูปหน้าคน หน้า ยักษ์ หน้าปีศาจ หน้ามนุษย์นั้นมีลึกลับๆ แลดูน่ากลัว เวลาแสดงสมหน้ากากเดินเข้าจังหวะดนตรี ตัวละครคล้าย **โจน** [6] นิยมแสดงเรื่องจักรวาลวงศ์ๆ ส่วนละครพื้นบ้าน เครื่องดนตรีที่บรรเลงในระหว่างการแสดงคือ กลอง 2 หน้า และกลองหน้าเดียว นอกจากนั้นมีฆ้องราว ปี่ ขลุ่ย

3. แมกยอง (Magyong) มีลักษณะการแสดงเป็นเรื่องราวแบบละคร คล้ายโนราห์ และหนังตะลุงของ ไทย แมกยองเป็นศิลปะ

พื้นเมืองที่มีชื่อในหมู่ชาวล้านตัน ตรังกานู การแสดง จะมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง เรียกว่า Jong Dondang จะออกมาเต้นรำเบิกโรง หลังจากนั้น ก็เริ่มซึ่งเรื่องที่จะแสดงจะเกี่ยวกับวรรณคดี

6. นาฏศิลป์อินโดนีเซีย

ที่มา : <http://www.oknation.net/blog/supawan/2011/11/07/entry-2>

นาฏศิลป์ประเทศอินโดนีเซียที่ควรรู้จักนาฏศิลป์ชาว แบ่งได้ดังนี้

1. แบบชอกยการ์ตา คือ การแสดงแบบอย่างของชาวชวาส่วนกลางจะสอนให้นักเรียนรู้จักนาฏยศัพท์ ของชวาเสียก่อน (Ragam-Ragam) และจะสอนรำจากง่ายไปหายากตามขั้นตอน การใช้ผ้าจะใช้ผ้าพันเอว เรื่อง ของดนตรีจะดังและมีทำนองกับเส้นแบ่งจังหวะมาก

2. แบบชูรการ์ตา เป็นการแสดงส่วนกลาง การเรียนการสอนเหมือนกับชอกยการ์ตา แต่ทำรำแปลก ไปเล็กน้อย การใช้ผ้าก็จะใช้ผ้าแพรพาดไหล่ คนตรีจะมีท่วงทำนองนุ่มนวลและราบเรียบ เส้นแบ่งจังหวะมีน้อย นาฏศิลป์ชุนดา ศิลปะของชาวชุนดาหนักไปทางใช้ผ้า (Sumpun) ซึ่งมีลีลาเคลื่อนไหวได้สวยงามใน การรำชุนดาที่เป็นมาตรฐานที่ขึ้นชอบในปัจจุบันในชุมชนตะวันตกเฉพาะ และในชุมชนอินโดนีเซียทั่วไป คือ รำ เดวี (Deve), เลยาป็น (Leyapon), โดเป็ง ราวานา (Topang Ravana), กวนจาร์ัน (Kontjaran), อันจาสมารา (Anchasmara), แซมบ้า (Samba), เค็นดิท(Kendit), บิราจุง (Birajung) และ เรลาตี (Relate) นอกจากนี้ยังมีศิลปะ ที่บุคคลทั่วไปจะนิยมมาก คือ รำ ไจปง (Jainpong) การเรียนการสอนเหมือนแบบ Yogyakarta คือ สอนให้รู้จักนาฏยศัพท์ต่างๆ สอนให้รู้จักเดิน รู้จักใช้ผ้า แล้วจึงเริ่มสอนจากง่ายไปหายาก **นาฏศิลป์บาห์ลี** [7] นาฏศิลป์บาห์ลีได้พัฒนาแตกต่างไปจากชวา โดยมีลักษณะเร้าใจ มีชีวิตชีวามากกว่า ส่วนวงมโหรี (Gamelan) ก็จะมีจังหวะความหนักแน่น และเสียงดังมากกว่าชวากลางที่มีท่วงทำนองช้าอ่อนโยน สิ่งสำคัญของบาห์ลีจะเกี่ยวกับศาสนาเป็นส่วนใหญ่ ใช้แสดงในพิธีทางศาสนาซึ่งมีอยู่ทั่วไปของเกาะบาห์ลี การสอนนาฏศิลป์แต่เดิมของบาห์ลีเป็นไปในทางตรงกัน ครูจะต้องจัดทำทาง แขน ขา มือ นิ้ว ของลูกศิษย์ จนกระทั่งลูกศิษย์สามารถเรียนได้คล่องแคล่วขึ้นใจเหมือนกับการเขียนแบบ ซึ่งวิธีการสอนนี้ยังคงใช้อยู่ จนกระทั่งปัจจุบันทั้งในเมืองและชนบท สำหรับผู้ที่เริ่มหัดใหม่จะต้องผ่านหลักสูตรการใช้

กล้ามเนื้ออ่อน หดง่าย ซึ่งเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ร่าช้า การก้มตัว มุมฉาก การเหยียด งอแขน เป็นต้น ต่อมาผู้ฝึกจะเริ่มสอน นาฏศิลป์แบบต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เริ่มฝึก เช่น Pendet Dance ของนาฏศิลป์บาห์ลี สำหรับเด็กหญิงตัวเล็กๆและจะสอนนาฏศิลป์แบบยากขึ้นเรื่อยๆไปจนถึง Legong Kraton

7. นาฏศิลป์ฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของตะวันตก ก่อนจะได้มีโอกาสพัฒนาวัฒนธรรมของตัวเอง วัฒนธรรมฟิลิปปินส์จะมีส่วนคล้ายกับประเทศในละตินอเมริกา ประชาชนแบ่งออกเป็นชุมชนชนทางเชื้อชาติและภาษาที่แตกต่างกัน ฉะนั้นนาฏศิลป์จึงมีการแสดงไปในรูปแบบของชาติตะวันตกเสียส่วนใหญ่

8. นาฏศิลป์สิงคโปร์

ศิลปะการเต้นรำ (หรือเรียกว่า Tiaoou หรือ เทียวอู่ ในภาษาจีน) ของประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วยรูปแบบการเต้นรำแบบดั้งเดิมและแบบร่วมสมัย นับเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ค่อนข้างน้อยในเรื่องศิลปะการเต้นรำแบบแปลก ใหม่ วิจิตรบรรจง และเชี่ยวชาญ อุตสาหกรรมของประเทศสิงคโปร์ผ่านศิลปะการเต้นรำถือเป็นอีกหนึ่งความท้าทาย ซึ่งมักพัฒนาจากการรับรู้จากภายนอก มากกว่าการรับรู้และตระหนักถึงความคิดสร้างสรรค์ที่ได้มีมาแต่เดิมภายในห้อง ถิ่น ศิลปะการเต้นรำสองประเภทที่เป็นที่นิยมมากที่สุดสิงคโปร์ คือ **การเต้นซิดสิงโต** (Chinese Lion Dance) และ บังสาวัน (Bangsawan) ซึ่งเป็นละครร้องแบบโอเปร่าของมาเลย์ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานมาเลย์ หรือนิยายเกี่ยวกับความรักและการทยศหักหลัง

9. นาฏศิลป์บรูไน

บรูไน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมาเลเซียและอินโดนีเซียมาก มีวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา และการแต่งกายที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งยังมีวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาอิสลามด้วย

10. นาฏศิลป์เวียดนาม

ด้านศิลปวัฒนธรรมของเวียดนาม มีความแตกต่างกับศิลปวัฒนธรรมของไทยอย่างมาก ที่เป็น อย่างนี้เป็นเพราะเวียดนามถูกปกครองโดยประเทศจีนมาหลายครั้งหลายหน จนอาจเรียกได้ว่า อารยธรรม วัฒนธรรม ของเวียดนาม คือ วัฒนธรรมของประเทศจีนนั่นเอง โดยเฉพาะทางด้านศิลปะของโบราณสถาน ต่าง ๆ อาทิ พระราชวัง วัด สุสาน ฯลฯ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันจนไม่สามารถแยกออกให้เห็นอย่าง แ่่นชัด แม้ในช่วงหลังมานี้ เวียดนามอาจได้รับอิทธิพลจากประเทศฝรั่งเศส และญี่ปุ่นอยู่บ้าง แต่ใน ภาพรวมแล้วจะคล้ายคลึงกับประเทศจีน และมีหลักฐานให้เห็นอยู่ทั่วไปบริเวณสองข้างทางที่พวกเขาผ่านไป เกือบทุกถนน การแสดงของเวียดนามจึงออกมาในรูปแบบของการแสดงในประเทศจีนเป็นส่วนใหญ่

แหล่งข้อมูลวิดีโอเพิ่มเติม

[1] <http://www.youtube.com/watch?v=MKtdgfvLuM>

[2] <http://www.youtube.com/watch?v=FCjv0iAUCTo>

[3] <http://www.youtube.com/watch?v=kN9hyFSwLFg>

[4] <http://www.youtube.com/watch?v=gGNU3gFLeeE>

[5] http://www.youtube.com/watch?v=QkYxNIprN_k

[6] <http://www.youtube.com/watch?v=TvPcrYRy1pg>

[7] <http://www.youtube.com/watch?v=V3N7Q63YesE>